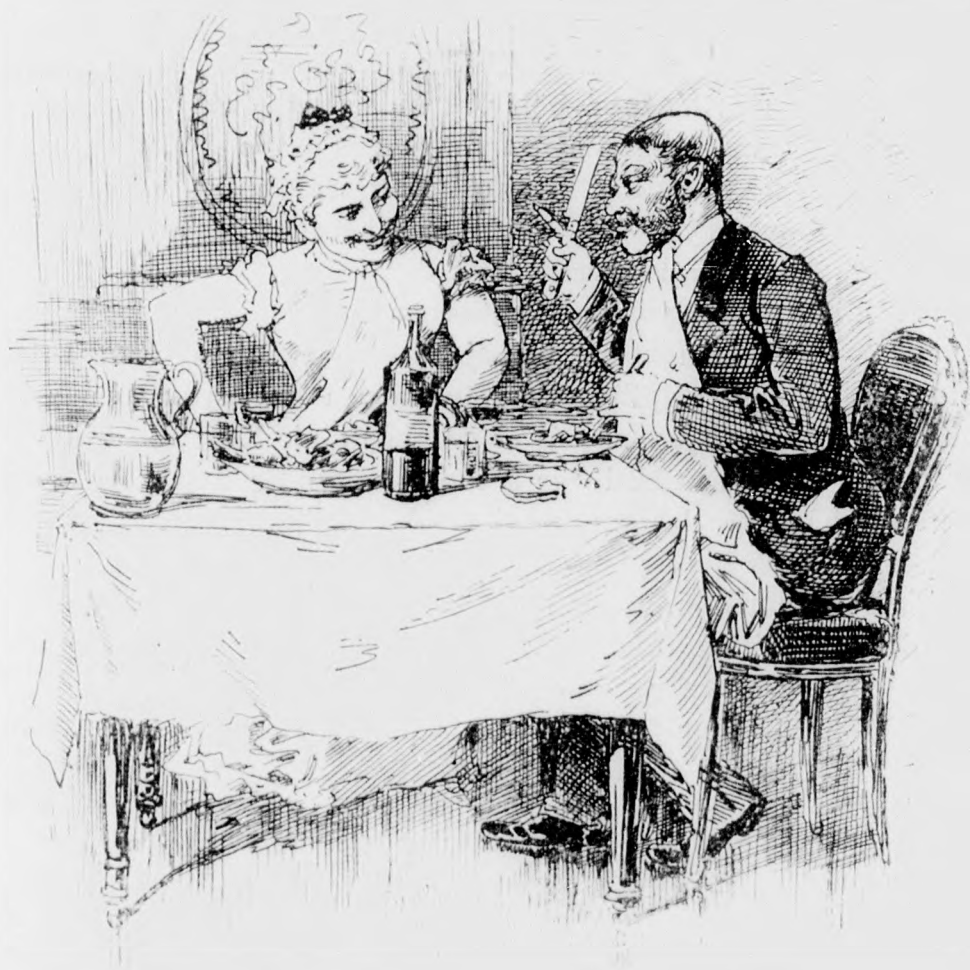

VII. kötet.

Budapest, 1892. június 12-én.

24. szám.

Gyöngéd kritika.

Nő. Hogy ízlik az ebéd, férje eském? Magam főztem.
Férj. Azt hiszem, édes, hogy a szakácskönyvedben sok a sajtóhiba.

Bók.

Alsóbb rangú hivatalnok sétál főnökével és minden fordulónál udvariasan jobbára ereszti felebbvalóját. Ez végre megsokalja és azt mondja neki:

— Ugyan hagyja el, soh'se udvariaskodjék!
— Hisz nem is azért teszem, hanem, tesszik tudni, a bal fülemre nagyot hallok.

Szerénység.

Megmondták már réges-régen
S predikálják katedrákon:
Hogy a jó víz legjobb ital,
Nincs jobb nála a világon.

Én azonban szerény vagyok,
Kevesebbel is beérem,
A legjavát nem kívánom,
Jó borral is megelégszem.

Navarra.

Sóhaj.

Úr. Hét ilyen szép leánynyal nagysád igazán boldog lehet, megannyi angyal!

Mama. Igen, angyalok, de az ördög se viszi el.

Előkészületek.

— Te apjuk, a szomszéd pénztárosék holnap a nagyságos bácsijuknál vizitálnak.

— Honnan tudod?

— Két nap óta ordítanak a gyerekei, mindig sikálják őket.

Leültünk tehát. Igaz ugyan, hogy számosan, kivált a hölgyek, egy félóraig kérték magukat, azzal mentegőzve, hogy nem éhesek és különben is nem enni jöttek ide, hanem azért mégis ők ettek legtöbbet.

A háziúr úgy rendezte be, hogy nő mellett férfi üljön.

Mellettem két hölgy ült. Egyik hatvanas felé járó elvirult, fogatlan aggszúz, a másik takaros, piros kis jószág volt. Az öreget hagytam, hadd kinlódják a malaczpecsenyén; de a másikat iparkodtam kitapasztalni és hamarosan beszédbe ereszkedtem vele.

— Nagysád, szereti a sajtot? — kértem, mert észrevettem, hogy ilyen is van az asztalon.

Szemeit mélyen lesütve, még jobban elpirulva, sohaj-tásszerűen visszamuzeált, hogy:

— Igen.

Erre nem számítottam. Mert ha nem-et mond, akkor beszélhettem volna a sajt hasznáról stb., szóval szerelmet is vallhattam volna a végén; de mikor azt mondja, hogy igen... Megállt az eszem masinája. Nem tudtam hamarosan, mit gondoljak, annál kevésbé, hogy mit mondjak.

De ime hallom, hogy a társaság legnagyobb része az aratásról beszél, hogy hány zsák krumpli termett, meg hogy a disznók jól híznak-e? Ez volt mentő eszközöm. Miért ne beszélhetnék én is a saját mesterségemről, miért ne tárgyalhatnám a patyikus dolgokat? Hát ha érdeklődni fog a kisasszony?

— Nem volt még beteg nagysád?

— Nem, — felelte csendes hangon.

— Pedig én igen olcsón szállítanám a patikai szereket s hozzá még jót is, édeset is adnék.

— Ohhhh!... — volt rá a válasz.

— Különben isten mentsen tőle, hogy nagysád beteg legyen, inkább a kupaki fatorony dőljön össze...

— Ahhhh!...

Kezdtém magamat rosszul érezni s már kénytelen leszek én is a krumpliról meg a kukoriczáról beszélni, ha a plébános segítségemre nem jön.

A plébános úr, a ki megjövedele óta mindig mormolt magában, egy rettenetesen nagy poharat fogott a markába, feltápáskodott s tósztra készült. Megforgatta szemét, aztán vagy hat gikszert csinált s végül megszólalt, ihletve az égiek erejétől:

— Dicsértessék a Jézus...

— Amen! — visítá rá néhány öreg asszony.

Ezután beszélni kezdett a menyországról, pokolról, a szűz Máriáról; de mindezeknél több latin mondást idézett, és ezeken sokan úgy könyeztek, mintha legalább is Himfy keserveit olvasnák. Körülbelül egy félóra mulva ezzel a szóval fejezte be beszédét: Isten.

Az elérzékenyült publikum hatalmas éljent zúgott, a cigány pedig tust cselekedett rá.

Kocziás közben mindenki örült, ha a plébános úr poharát megérintette s ha megdicsérezhette remekét, csak

én vonultam a háttérbe és gondolkodtam sok mindenről, templomról, bálról, Isten öröklétéről, meg Bachusról is. Én nem mertem megdicsérni a plébános urat, mert attól féltem, hogy valami rosszat találok mondani, hanem eltűnődtem annyira, hogy észre se vettem, hogy a szobából a székeket kivéve minden lábas jószágot kihordanak.

Egy erős hang felzavart:

— Urak, hölgyek, táncra!

Összerázkódtam, mint a kit nem jó tetten kapnak, s körülnéztem, hát bizony nem nagyon törődtek velem. Egy rész hangosan beszélgetett, más rész ivott, az intelligens ifjúság a szoba közepén nagy csoportot képezett, a hölgyek körüljártak.

Oda mentem az ifjakhoz.

Itt nagy tanácskozás folyt; égre-földre esküdöztek, hogy ők a fűszeres leányával nem táncolnak, mert nem közéjük való. Hogyan is lehetne egy gazdásznak egy szegény fűszerkereskedő leányával táncolni?...

Hátra tekintettem, hát a kályha mellett egy gyönyörű kis teremtest látok kuporogni, a ki már a vacsora alkalmával is feltűnt, s szerfölött csodálkoztam, hogy senki sem mulattatta, kivéven a jóképű házigazdát; de az is csak kenyérgolyókkal. A mint később megtudtam, úgy került az intelligencia körébe, hogy Kerekes Boldizsár uramnak közeli rokona volt.

— Nem közénk való! — hangzott egy ifju ajkáról, úgy, hogy bárki meghallhatta. Rögtön oda is lengett néhány kíváncsi hölgy, a ki kitudakolván a helyzetet, azonnal megerősítette a nemes és daliás ifju véleményét.

Az a szegény leányka pedig irult-pirult, nem tudta, hová legyen szégyenében, mert kétségtelenül értesült róla, hogy miatta szűrik a szót.

Ott hagytam az összeesküvő kompániát és, hogy zavarából kimentsem, hozzája szegődtem. Mennyire megörült szegényke! Elbeszélgettünk szépen. Nem győztem műveltségét és jó modorát eléggé bámulni. Nem sokat törődünk másokkal, bár a tüntetés mindig magasabb fokra hágott; lehet, hogy elpártolásom éppen szította a tüzet.

Az ifjúság bosszúból az ivószobába vonult és ott kocziásban meg a harminczkét levelű biblia forgatásában talált vigasztalást; a hölgykoszorú pedig éles megjegyzésekkel kísérte a nem közéjük való leányt.

— Még fátyolt is mer a képire tenni, ha az utczára megy! — hangzék a többi közt.

Bátorkodtam megkérdezni szép társnőmet, vajjon a fátyolviselés csak különös kasztok kiváltsága-e?

— Igen, — volt a válasz. — Csak annak szabad viselni, a ki gazdag; a szegénynél a fátyolviselést erkölcsstelen-ségnek tudják be. Eppen úgy, mintha parasztjaink közül valamelyik selyemkendőt köt a fejére. Az nem maradhat meg a faluban. Én azonban, a mennyire lehet, óvakodom, hogy nyelvükre kerüljek.

— Bizony azt helyesen cselekszi, kisasszony, mert a

kupakiak nyelve messzire ér, és igen gyakran megesik, hogy a falu egyik végén bekerülő szúnyog a másikon mint elefánt megy ki. A szúnyog alatt egy eltévedt szót kell érteni.

— Igaza van, fiatal barátom! — hangzott a hátunk mögött, — csak táncoljanak már az isten szent szerelmére! Hát hiába ülnek itt, hiába húzza a cigány?

A házi gazda volt. Folyton a tánczolásra nógatott mindenkit; de nem ment senki. Persze fogalma sem volt az összeesküvésről.

Rá szántuk hát mi magunkat.

Lett erre pisszegés, kaczagás, csipős megjegyzések halatszottak; de mi azért tánczoltunk szakadatlanul.

Néhány jobblelkületű követte példánkat, s így csakhamar szép számmal voltunk, mire aztán Kerekes Boldizsár úr elégtelenen vonult vissza a pipatóriumba.

Egyszerre a prakksi délczeg alakja tűnt fel a tánczteremben s a közepén megállt. Mi nem olvastunk ki szeméből semmi gonoszt, egyéb-iránt nem is törődünk vele. Azt véltük, hogy ő is tánczolni akar. Véletlenül, nem tudom, mikép? feléje tánczoltunk. Ő szokrateszi komolysággal elénk nyújtja lábát, megbotlunk benne s végig terülünk a padimentumon. A prakksi pedig oly büszkén állott felettünk, mint ha egy szedáni csatát nyert volna s önelégültséggel tekintett a rajtunk nevető környezetre.

Hamar talpra ugrottam, s bármily hidegvérűek szoktak lenni a patyikus-segédék, e vakmerőségen felhevülve, olyan ökölcspást szántam a prakksi vigyorgó ábrázatára, hogy... hogy nagyot mondjak, kanállal szedték volna össze; azonban tánczosnőm közbelépett s karomat visszarántotta.

Ez mind egy pillanat műve volt, meg az is, hogy a prakksi elugrott azzal a kijelentéssel, hogy ez vért kíván.

A nagy lármára, mert bizony a meglepetés moraja zúgni kezdett, minden élő a tánczterembe tódult. A háziasszony a konyhából főzőkanállal, a háziúr a pipatóriumból pipával, a cselédek kapával, fejszével; de mindannyi kikelt képpel rohant közénk.

Csak az elesést vallottuk meg nekik, a mi rögtön le-

hűtötte a kedélyeket, s megvolt az az eredménye, hogy a padlót felöntözték, s nem volt olyan nagy por. De még más eredménye is volt. A fűszeres leánya lett a legünnepelebb. Körülsibongták, rajongták ugyannyira, hogy én hozzá se férhettem. Mindenki nyájaskodott neki egy-két szóval, csak rám alig került a sor. Tánczoltam én is más-sal. De mikor a társaság a legjobb hangulatban oszladozni kezdett, egy kis szobában összetalálkoztunk, a hol téli kabátját készült felölteni. Segítettem neki.

— Köszönöm, hogy oly jó volt irántam! — mondá leirhatatlan gyöngédséggel.

Nem tudtam hamarosan, mit csináljak. Azt hittem, hogy az égben isten előtt állok. Letérdepeltem gyorsan.

El akartam mondani imádságomat szerelmi vallomás alakjában, de a következő perczben üres volt a szoba, csak az érzéketlen ruhadarabok nyújtóztak a fogason.

Kiszaladtam a másik szobába, de ott sem volt az, a kit kerestem. Rohantam az udvarra, ott sincs senki. Végig szaladtam az utcán, a kanász már a malaczokat túlkölte össze; de csak akkor vettem őt észre, midőn azt kiabálta, hogy kalap nélkül majd megfázom. Fejemhez kaptam, hát csakugyan nem volt ott kalap. Vissza akartam menni Boldizsár úrékhoz; de patikánk előtt találtam magamat, hol a laboráns épen az ajtókat tárta ki.

— Ha elvégezte a dolgát, — mondám a laboránsnak, — szaladjon Kerekes úrékhoz, vigye vissza ezt a ruhát és hozza el az enyémet!

Mámoros fejem egyre jobban zúgott, zsibongott, s nem emlékszem rá, miképen ténfereghettem ágyamhoz.

Sokáig alhattam, mert nagyon sok szépet álmodtam a fűszeres leányáról. Mikor felzörgettek, a nap már lefelé ballagott. A mint felnyitottam szemeimet, azt hittem, hogy ismét valami angyal kerülget, pedig hát princípá-lisom hatalmas markai nyomkodták amúgy is gyenge oldalbordáimat.

— Mi baj? — riadtam fel, — talán receptet hoztak? Sietek, kérem, csak egy kis türelem!

— Nem recept. A tanító és a jegyző keresik önt sürgős ügyben.

— Tessék bebocsátani őket!

Ünnepélyes ábrázatot vágott mind a kettő. Nem a legjobbat sejtettem.

— Barátom, baj van, — szólt a tanító.

— Micsoda bajom lehetne nekem? ... Oh, ti nem tudjátok, milyen boldog vagyok! Ti még bajról beszéltek!

— Arról bizony. A jegyzővel itt a prakszi megbizottjai vagyunk, hogy téged párbajra hívjunk ki tegnapi arczatlanságodért.

— Párbajra? ... arczatlanságomért? ... — Ez mindjárt észre térített. Megijedtem. Mindig a párbaj ellensége voltam és most rá kellene fanyalodnom.

— Nem lehet, barátaim, olyan rongy emberrel, mint a prakszi, nem állok ki.

— De ne légy gyáva, kérünk! — óbégatott a jegyző is meg a tanító is. Megkorbácsol az utcán ...

— Mit? engem megkorbácsolni? ... Olyan nincs. Elfogadom a párbajt; de rajtam áll a fegyvernem megválasztása.

— Azt prakszi is mondta, hogy pisztolyra vagy kardra ő sem áll ki, hanem ...

— Kifire, úgy-e? ... Ki bír többet enni?

— Én már csak amondó vagyok, — véli a tanító, — ha igazán párbajozni akartok, hát menjen a dolog ivásra. Ki többet bír. Annak van értelme, aztán lesz eredménye is.

— Nem úgy, barátaim! Igen is meg fogunk vívni minden bizonynyal; de sem pisztolylyal, sem karddal, sem kifivel, sem borral, hanem botokkal, somfa botok-

kal. Ez nem halálos, de eredményes. Nem ölhetjük meg egymást, de megdagaszthatjuk. Mondjátok meg prakszinak, hogy egy óra múlva legyen a fázánykertben. Én addig segédeket és orvost keresek.

Alig telt el egy óra, mindnyájan harcra készen álltunk a fázánykertben, csak verekedő eszközeink hiányzottak még. Megkísérelték a kibékítést, de nem sikerült.

A tanító ezalatt két egyforma somfanyelet metszett, a melyek bunkóban végződtek.

Megkezdődött a vivás, jóllehet a prakszi velem egyetemben annyit ért a viváshoz, mint a tyúk az ábéczéhez.

Hadonáztunk hát ész nélkül, vagdaltuk a levegőt; egymást megütni azonban nem mertük, attól félve, hogy a bunkó maradandó nyomot hagy testünkön.

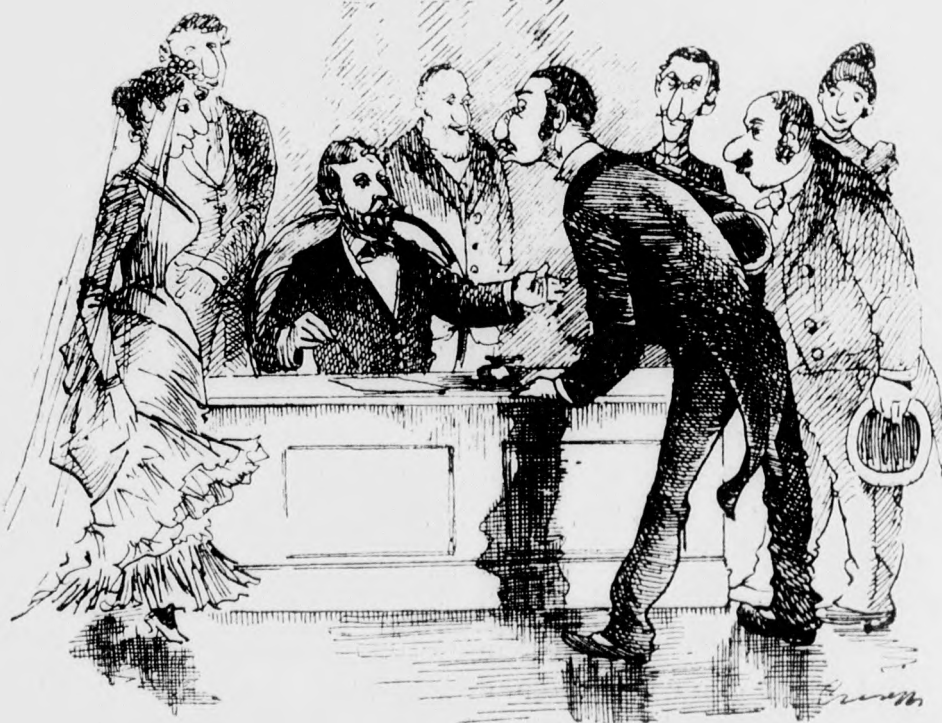
De egyszer csak sajtást éreztem orromon. A prakszi bunkójával jött érintkezésbe.

No, nekem se kellett több! Nagyot esavartam a bottal, viszonzandó az ütést, a mely talán halálos lett volna; de ellenfelem feje fölé tartotta fegyverét, s azt ütöttem meg, de úgy, hogy tüstént kiesett a kezéből.

Most következett a vivás legkiemelkedőbb része. A prakszi fegyvertelen lévén, hamarosan hátra perdült és futásban keresett menedéket.

A tanuk, az orvos, magam is, föllekesedve a látványon, utána iramodtunk, hanem neki jobban szolgáltak a lábai. Abbanhagytuk hát az üldözést s csak szemünkkel kísértük, míg el nem tűnt. El is szaladt úgy, hogy azóta se látták Kupakon.

Óvatosság nem árt.

Közjegyző (házassági szerződést írva). És mit ad Finkenstein úr a nejének elválás esetén?

Finkenstein. Ujasmí nálom nem fordulhatjo mogát elü.

Közjegyző. De a szerződésbe be kell venni ezt a pontot, hát a forma kedvéért mondjuk: egy forintot napjára. Jó lesz?

Finkenstein. Ujasmí nálom nem fordulhatjo mogát elü; de o formo kedviért nem bánom, irjon be — edj hotost nojjáro!

Ajánlható.

— Édes Lidi kisasszony, Kékkövy urat igen ajánlhatom nagysádnak férjül. Ritka jó parthie, mert jó férj lesz belőle. Nem igen csunya, naponta legfeljebb tíz üveg sört iszik és éjjel 1—2 órakor mindig otthon van.

Ha meghalok.

Ha meghalok, arra kérlek
Titeket, jó emberek,
Hogy siromra fejfa helyett
Szöllőtökét tegyetek.

Hadd tudja meg a halandó,
Kit majd útja arra visz,
Hogy az egész életemben
Ellenségem volt a — víz.

Venyigei.

A gyermekszobából.

Egy fiatal szép asszony valami csiny miatt megfeddte kis leánykáját s aztán hozzá tette:

— Ha még egyszer ily rossz leszel, hát úgy elmegyek, hogy soha se látsz többé. Ki ad majd neked akkor kenyeret?

— Nem bánom én, — nyelvel a kis Ilonka, — tudok már én kenyeret szegni.

Ismeri a nótáját.

Egy nyári mulatóhelyen több asztalnál hallgatják a cigány szebbnél szebb nótáit. Az egyik asztalnál hölgyek társaságában egy szórakozott fiatal ember ül, a ki oda szól a másik asztalnál ülő barátjához:

— Nem tudod, micsoda nóta ez, a mit most húz a cigány?

— Hogyne tudnám: «Nincsen annyi tenger csillag az égen...»

— Mindjárt gondoltam, hiszen ez az én kedves nótám, — válaszol a másik.

Hasonlatok.

— Szegény Laczi oda van! Olyan rezignált már, mint a zsidó bürgéje.

— Hát az micsoda?

— Hát tudod, tavasz felé mindegy a zsidó bürgéjének, akár eszik, akár nem, mert úgy sem kap. Szegény Laczi is úgy van, aztán rosztól is néz ki, mint a tisztított gyökér.

— Ah!

— Hanem mégis jó vér van benne; beszélünk vele Gyöngyös Fánikáról, láttad volna csak, hogy buzdult, mint a paradicsom a dunsztban.

Divatos házasság.

— Melyik fürdőbe megy nagysád az idén?

— Még nem tudom, lebeszélhetem-e férjemet, hogy ne menjen újra Tátrafüredre.

— Hát megint oda készül?

— Igen; pedig hát én akarok az idén oda menni.

A boldogság megnyilatkozása.

Nagy uram az utcán sétálva meglátja, hogy Lombáry barátja derült arccal siet feléje s vígan fújja a funébrés-marsot.

— Mi lelt, pajtás? — kérdi Nagy, — hogy oly túlboldog arcot vágsz, mintha főnyereményt nyertél volna?

— Úgy van, pajtás, főnyereményt nyertem.

— Gratulálok, pajtás; hol s mikor nyertél?

— Ezelőtt egy félórával boldogult meg az anyósom, a ki után ötvenezer forintot öröklök.

Sajnálja is, nem is.

Egy 80 éves aggastyánt temettek. A halottas kocsi után a legelső kocsiban ült az elhunytak a felesége és az anyósa.

— Ki az a nagyon vén asszony a kocsiban? — kérdi egy jelenlevő a másiktól.

— Az az anyósa a boldogultnak.

— No akkor igazán sajnálom. Még az az öröme sem volt szegénynek az életben, hogy ő temethette volna el az anyósát.

én róla, hogy a hol csak szolgáltam, két-három hónap mulva mindenütt meghalt az asszonyom.

Férj (a feleségéhez). Gizellám, fogadjuk fel szegényt!

Kedélyes vádlott.

Márton gazda, csak hogy az ő részére bil-
lenjen az igazság serpenyője, nem átalotta
hamis esküvésre vetemedni. De ellenfele nem
hagyta annyiba, hanem bevádolta Márton
gazdát, a fél falura hivatkozván, a kik mind-
nyáján készek mellette bizonyítani. Meg is
jelent a vizsgálóbíró a faluban, hogy kihall-
gassa a tanukat. Midőn megtudta Márton a
dolog illetén fordulatát, beállított a vizsgáló
bíróhoz.

— Tekintetes uram, mondanék valamit.
Vessünk véget annak a pernek! Egyszerűen
visszavonom az esküt, s azzal vége.

De csalódott, mert előbb két esztendeig
kellett a hamis esküért ülnie, s csak azután
lett vége a dolognak.

Jó messze lehet.

— Honnan jön maga? — kérdi a vendég-
lős egy, batyuját nehezen czipelő görbe zsi-
dótól.

— Én egyenesen Szatmárból jövök, — fe-
lelt a zsidó.

— No, jó messze lehet az a Szatmár, ha egyenesen indult ki onnan, mert azóta jól meggörbült.

Komoly ok.

Muki. Egy idő óta mit sem beszélsz há-
zassági terveidről, talán végkép lemondtal a
házasságról?

Bandi. Nem, csak elodáztam.

Muki. Mikorra?

Bandi. Arra az időre, mikor az uszályos
ruha kimegy majd a divatból.

Gyermek-észszel.

Margitka. Néni, micsoda tulajdonképen a
bácsi?

Nagynéni. Hivatalnok.

Margitka. És te?

Nagynéni. Hát a felesége.

Margitka. Egyéb semmi?

Nagynéni. Semmi.

Margitka. De, néni, az nagyon unalmas
lehet!

Jószivü férj.

Férj (ajánlkozó szakácsnéhez). Hiszen mint a
könyvből látom, maga mindenütt csak két-
három hónapig maradt. Ez már rossz jel.

Szakácsné. De kérem alássan, mit tehetek

Koronák.

Új pénzünk lesz nem sokára, Tele erszény kell nekem, mert
 Korona lesz a neve; Adósságom sok vagyon,
 Bánom is én, ha csak zsebem S míg csak «koronák» nem lesznek,
 Mindig tömve lesz vele. Addig le nem róhatom.

Az országra is rá férnek
 Ámbátor a «koronák»,
 S meglehet, hogy épp miatta
 Inganak a — koronák.

*Fenyőei.***Drága orvosság.**

Férj. De mitől van most olyan gyakran migrained?

Nő. Hát nagyon nehéz ez a tavalyi kalapom s nyomást gyakorol a fejemre.

Férj. Akkor igazán sajnállak, de aligha nem tartós lesz a migrained, mert az idén nem igen telik az erszényemből olyan drága orvosságra.

Iskolából.

Tanító. No megértettétek, hogy csak egynemű tárgyakat lehet összeadni? Hát mondd meg nekem Ferkó, össze lehet-e adni három almát meg két körtét?

Ferkó. Nem lehet.

Tanító. Jól van. No Gyurka, hát te össze tudnál-e adni tíz darab kenyeret meg két bögre lekvárt?

Gyurka. Össze biz én. Az tíz darab lekváros kenyér.

Az elveszett lovak.

Dávid András bá', valahányszor Udvarhelyre vagy Kereszturra vetődött, mindig alaposan leszopta magát. Mikor aztán mozdulni se tudott a boros asztal mellől, a korcsmáros ölbe kapta és bele fektette szekérébe s a gyeplőt a lócs szárába akasztva, útnak indította a lovakat. András bá' ily alkalmal renesen addig szokott aludni, míg felesége pergő nyelve újra ki nem jőzanította.

Hanem egyik útja nem végződött ilyen simán. Búzáat vitt a kereszturi vásárra, s mikor túladott rajta, beült Dukánéhoz. Az egyik fél kupa bor a másikat követte, míg — hisz Attila unokája is csak Noé ivadéka — forogni érzé maga körül a világot. Ölelgetni kezdte a fiatal korcsmárosnét, hanem pórul járt, mert a menyecske tenyere egy pillanat alatt a székely gazda arcán hagyta lenyomatát.

A góbé így megszegyenítve a sok nép előtt, fizetett és nagy nehezen szekérébe mászva, útra kelt Küsmőd felé.

Ismerősei jóakarólag figyelmeztették, hogy ne menjen egyedül, mert még baja eshetik. De ő hetykén oda vágta az alkalmatlankodóknak, hogy nem kér senkitől tanácsot, s ha elalszik is útközben, a lovai minden veszedelem nélkül haza szállítják. Tudják már azok az utat s ismerik gazdájok természetét.

Az egyhangú országuton szempillái mindinkább nehezültek, s végre hanyatt dőlt a kasban és elszenderült.

Holdvilágos volt, midőn fölébredt, s szemeit megdörzsölve, szétekintett. Azonban mikor a csupasz székerrúdra pillantott, majd lefordult ijedtében.

— Ejnye, — fohászodék kijózanodva, — ellopták a lovaimat! No András! hogy kerül sz most a feleséged színe eleibe?

Didergett a nagy félelem miatt; de mit volt mit tenni, leszállt és az apostolok lován indult hazafelé. Beért a faluba, nem látott egy árva lelket sem. Végre megszánta az Isten és elébe hozta a baktert.

— Mózsi ecsém, — szólítja meg az éjjeli csend egyetlen órét, — hány óra?

— Má kettő es eemút, — volt a válasz. — A felesége, Rebi néni, még tizenkét órákor is a kapu előtt út s várta kiedet.

András bá' mindenféle balsejtelmekkel eltelve, csak vakarta a füle tövét. Azon jártatta az esztét, vajjon ne bujdosson-e világgá; de szándékát megakadályozta az a gondolat, hogy semmiből nem lehet élni s úgy is haza úzi valamikor a nyomorúság.

Bátortalan léptekkel és minden eshető-

ségre elkészülve tartott háza tájékának. Alig nyitotta be az ajtót, mindjárt megszólalt a felesége:

— Apjok, kifogtad-e a lovakat?

— Hagyd el, kifogta már azokat más. Ellopták az éjjel.

Mintha darázs csipte volna meg, úgy ugrott fel Rebi néni az ágyból s ura elé állva, azzal fenyegette, hogy kikaparja mind a két szemét, mert elkártyázta a lovakat és most azt hazudja, hogy ellopták.

András bá' büne teljes tudatában, hallgott, majd végig nyújtózkodott egy lóczán és nem sokára hortyogni kezdett. Rebi néni is kénytelen volt megállítani a csattogó malomkerekét, hiszen nem volt már kit szidnia.

Másnap reggel úgy rémlett a meglopott góbénak, mintha lova csengettyűjét hallaná. Kinéz az ablakon, hát Uram-teremtőm! mit lát? Hóbortos szolgája, Jancsi jó a szekérrel és a lovakkal. Alig ért a cseléd a kapuhoz, mindjárt rá kiáltott gazdája:

— Hé, nem veszték el a lovak?

— De nem ám, — dicsekedett Jancsi, — én fogtam vót ki, me' a kihálóbó láttam, hogy az uton á'nak, ki'ed pedig a szekérbe aluszik. Nem akartam, hogy megindújanak, s gazduram felébredjen.

Elhelyező intézetben.

Helyszerző. Volna itt egy hely, de ez olyan állás, mely a legéberebb körültekintést igényli; ön pedig félszemére vak.

Helykereső. Igaz, kérem, de ha elnyerném azt az állást, mindig csak félszemmel aludnám.

A kegyesség.

Tanár. Mondja el, amice, milyen a hullók idegrendszere?

Tanuló (hallgat).

Tanár. Nem tudja? Hát talán el tudja mondani, milyen az emlősöké?

Tanuló (hallgat).

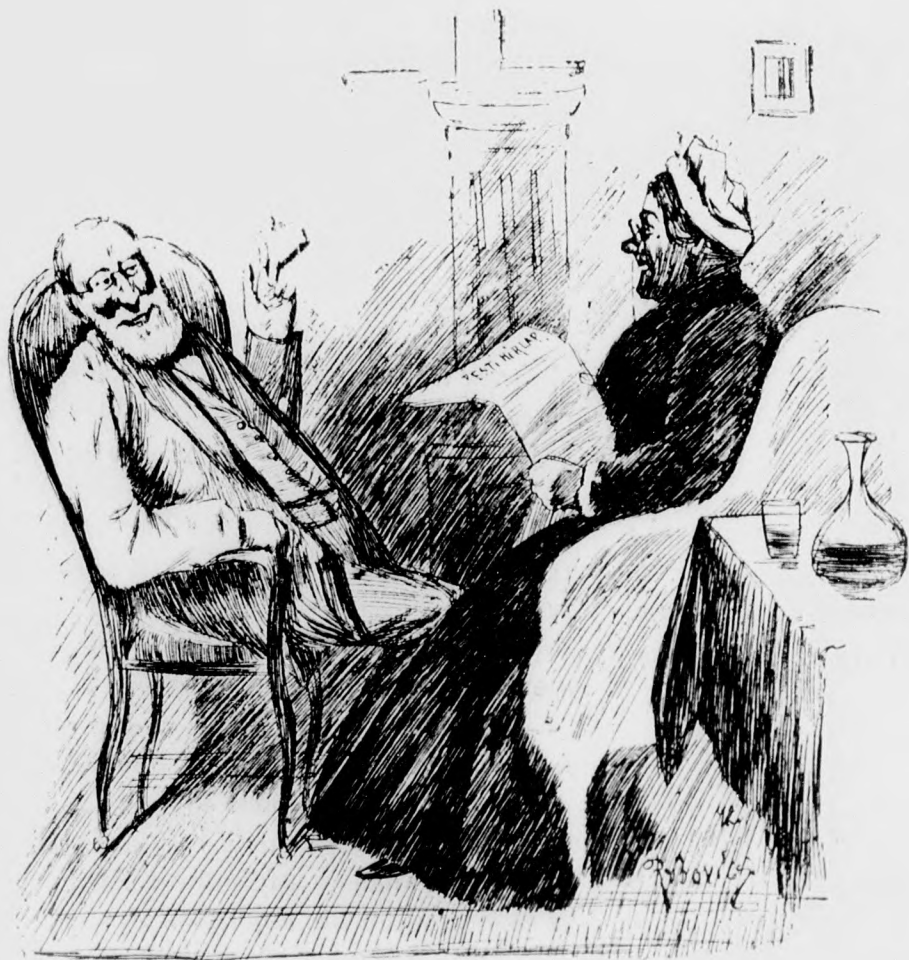
Tanár. No ha még ezt sem tudja...

Főigazgató. Kérem, tanár úr, talán még egy kérdést?

Tanár. Nagyon szivesen. Hát mondja meg, mi különbség van a hullók és az emlősök idegrendszere közt?

Praktikus ember.

— Nem tudod, apjuk, mi az oka, hogy Kapary csak most, három évvel az eljegyzés után vezette oltárhoz a menyasszonyát?

— Valószínűleg azért, hogy huszonöt év múlva majd egyszerre ülhesse meg születésének ötvenéves jubileumát az ezüstlakodalommal.

Elszólta magát.

Völegény. Megkaptad leveleimet, melyet távollétemben irtam?

Menyasszony. Meg. Mondhatom, hogy a legszebb szerelmes levél, melyet az idén kaptam.

Jó naptárak.

Házaló. No, válaszszon kend! Ebben több az ünnepnap, abban meg szebb az időjárás.

Menjenek, kérem, Soroksárra lakni.

Egy fiatal házaspár nagyvárosi hóbortban szenvedett. Beszéltek vagyonról, örökségről, hercegi rokonokról. A szomszédok természetesen nevettek, mikor meghallották, hogy a férj csak kataszteri szerény hivatalnok, a kit hol ide, hol oda dobálnak; és némelyek azt is tudták, hogy a menyecske egy kis vidéki szatócsnak a leánya, a kinek rettenetes úrhatnája volt, kivált mióta az ő hiú vágyainak netovábbját Budapestet meglátta.

— Nem, — szólt egyszer csak az elégedetlen asszonyka, mikor látta, hogy a tekintély alászáll a háziak előtt, — itt tovább nem lakhatom: a bútorok nagyon közönségesek. Józsikám, mondd fel a lakást!

— Csak két hete, hogy ide jöttünk, — akadékoskodott Józsi, — mit hozzak fel okul?

— Mondd, hogy szabadságot kaptál. Itáliába fogunk utazni. Ah, Velence! Lagunák! Róma! Flórencz! Verzuvi! Minek is tanultam földrajzot?

A fölmondás megtörtént és úgy búcsúztak el, mintha már Itália felé zónáznának. Itália narancsai helyett azonban csak krumplit ettek tovább is, mint más szegény

halandó. A lakás is kisebb volt, sötétebb; de a fő hiba ott rejlett, hogy a háziasszony csak tensasszonynak cizmezte a nagyravágyó menyecskét.

— Józsikám, ezt nem tűröm, azonnal mondd fel a lakást!

— Jaj, — sopánkodék Józsi, — de mit hozzak fel okul?

— Mondd, hogy Svájcba utazunk. Itt csak a birtokunk telekkönyvezését vártuk. Ah, Svájc! A genfi tó! Luzern!

— Luzerna? — értette a férj. — Minek az?

— Ne bosszants te is! Tanultam én földrajzot, Luzern!

— A Svábhegy nem lesz jó?

— Mily közönséges! Onnan messze volna a hivatal. Keress lakást a Dunaparton!

Hát csak megint utaztak Svájcba, azaz hogy a Dunaparton valahol a negyedik emeletre.

— Ezt nem bírom ki, Józsi, — siránkozott az asszony egy hét multával, — még villamos csengetyű sincs. A kiszolgálóra nagyokat kell kiabálnom, mert süket. És még az a negyedik emelet. Tüdöm, vesém, mellem oda van. Meghalok, ha nem mondd fel a lakást.

— Már megint?

— Te Józsikám, hogy téged itt a házban fezen láttak, valami török úrnak gondolnak. Olyan fekete is vagy és az orrodon át beszélsz. Mondd, hogy az egyiptomi kedive unokaöcséd, és mi most hozzá utazunk.

Ilyen formán kerülték meg csaknem az egész fővárost egy fél év alatt.

Véletlenül ismét beállítottak egy helyen lakást keresni, a hol már egyszer laktak. A gazdát, a ki detektív volt, nem ismerték meg, mert azóta szakállt növesztett.

— Uram, — szólt ez a férjhez, — önök nekem sok bajt okoztak gyanusnak látszó utazásaikkal. Azt hittem, hogy valami nagy fogáshoz lesz szerencsém, mert titkos rendőr vagyok; most pedig látom, hogy lóvá tettek. Önök csak utazási hóbortban szenvednek. Menjenek, kérem, Soroksárra lakni, legyen legalább egyszer igaz, hogy elutaztak.

Plagiosypos. Semmi sem új a nap alatt, tehát még az ön figyelmeztetése sem, melyet különben köszönettel vettünk a folytatással együtt; de jubiléus adomákat mi is kapunk szeker számra, s ember legyen, a ki első tekintetre fölismerni képes a közzéjük tévedt fiatal hajtásokat. — *Budapest, M. K.* Van köztük néhány sikerült. — *Esztergom, B. B.* Legközelebb felhasználjuk. — *Felső-Nyárad.* Egytől-egyig asszentáltuk. — *Budapest, L. K.* Csak két pár rím van benne, s ezek közül is sántit az egyik, azaz hogy csak sántított. Kivánságát évközben lehetetlen teljesíteni. — *Eger, B. H.* Az első régi az utolsó meg gyöngé. — *Solymár, N.* Az egyik sikerült; de azt se közölhetjük, mert a személyeskedés nem kenyerünk. A többiek ötlet- és rímszegénységben szenvednek. — *Box.* Versei nem lapunkba valók. — *Budapest, R. H.* Egészen úgy van, a mint ön hiszi. Az epigramm nem eléggé csattanós. — *Kálna, H.* Alkalmi költeményét, minthogy napi eseményekkel nem foglalkozunk, köszönettel félretettük.

HIRDETÉSEK

A LEGJOBB COGNAC az Első alföldi cognac-gyár

Halász Ferencz és Társa kecskeméti cég

*. *. **, ***, **** és *****-os gyártmánya. E gyár 12 év óta következő kiállításokon a legnagyobb kitüntetésekert nyerte és pedig

Kassa 1880.	Veszprém 1880.	Brüsszel 1889.
Kecskemét 1880.	Kecskemét 1881.	Kecskemét 1889.
Trieszt 1882.	Smyrna 1886.	Arad 1890.
Bécs 1890.	Komárom 1891.	Brüsszel 1892.

Saját töltési palaczkokban **mindenütt** kapható.

A „Franklin Társulat” kiadásában Budapesten megjelent és kapható:

PÁLFFY ALBERT.

Egy leány mint özvegyasszony.

Regény.

Ára füzve 2 frt, vászonkötésben 2 frt 50.

IGY VAN JÓL!

Vig regény. Irta Degré Alajos.

Ára füzve 1 frt.

A „Franklin-Társulat” kiadásában Budapesten megjelent és minden könyvkereskedésben kapható:

Strogoff Mihály utazása

Moszkvától Irkutskig.

REGÉNY.

Irta

Fordította

VERNE GYULA.

SZÁSZ KÁROLY.

II. kiadás. — 54 képpel.

Ára füzve 1 frt 60 kr.

Vászonkötésben 2 frt.

Sisyphus munkája.

Regény. — Irta Csiky Gergely.

Ára füzve 1 frt.

AZ ATYAFIAK.

Csiky Gergely regénye.

Ára füzve 1 forint 50 kr.

Az Atlasz-család.

Regény.

Irta: Csiky Gergely.

Ára füzve 2 frt.

Szt.-Margitszigeti gyógyfürdőhely Budapest.

A szt.-Margitszigeti 43-7° C. hévíz kitünő eredménytel használtatott mint fürdő vagy belsőleg, mint gyógyital és **belélegzésre** a következő kóralakok ellen: **köszvény, csúz, zsabák, idült kütegek, külsértések után fellépett izzadmányok, görvél és bujakór, máj-, gyomor-, bélbántalmak, idült székrekedés, hólyaghurut, női bántalmak, garat-, gége-, tüdőhurut, hüdések, idegbántalmak.** A gyógy mód hatatosabbá tétele czéljából meglepő sikerrel használtatott a **massage és villamos fürdő.** 135 hold sétakert, **tiszta, pormentes levegő** és 300 vendégszoba, társalgási és tekézőterem, posta, telefon, távirda, gyógyszerár és elismert jó konyha. — Rendelő fürdőorvos: **Dr. Bauer Antal** főhercegi udv. orvos. — Naponta katonai- és cigányzene. — Hajóközlekedés félóránként. Menettérti jegy: hétköznap 20 kr., vasár- és ünnepnep 34 kr., gyermekjegy 10 kr. **Fürdő-idény tartama május 1-től szept. 30-ig.** A szoba-áraknál május és szeptember hóban **30% engedmény.** A hévíz, mely az eddigi tapasztalatok szerint **köszvény** ellen oly hatásosnak bizonyult, hogy joggal **köszvénygyógyviznek** nevezhető, frissen töltve készletben, főraktár **Edesktty L. udv.** ásványviz-szállítónál Budapesten. **Árszabály** kívánatra bérmentve megküldetik.

A szt.-Margitszigeti gyógyfürdő-felügyelőség Budapesten.

GUMMI

és halhólyagok, francia gyártmány (ártalmatlanságért jótállás), orvosi tekintélyek és szaklapok által megbeszélve és különösen ajánlva. Tuzatonként 60 kr., 1, 2, 3, 4 és 5 frt. **Capotes Americains** testja 2 frt. **Safeti Sponges** női övszerek, Prof. Lister módszere, testja 1, 2, 3 és 4 frt. **Ujdonságok. Pelyporus avantage** 1 frt 50 kr. Ujjonnan javított női övszer 1886. márcz. 22. óta forgalomban, nagy előnyökkel bír nagy kedveltség miatt. Valódián csak

Feitel Lipótnál

kapható, Wien I., Kärnthnerstrasse Nr. 63/U. cs. k. kereskedelmi törvényszékileg bejegyzett cég és **Páris, 13. Rues petites Ecuries**, készpénz vagy utánvét mellett. Egyetlen párisi képviselő Ausztria-Magyarország részére. Egy teljes, használható 12 darabot tartalmazó minta-collectio 1 frt 80 kr.-ért. Magyar levelezés.

A «Franklin-Társulat» kiadásában Budapesten megjelent és minden könyvárúsnál kapható:

BAKSAY SÁNDOR

*

GYALOG-ÖSVÉNY.

Elbeszélések.

Kiadja a Kisfaludy-Társaság.

Két kötet.

Ara füzve 4 frt. Vászonskötésben 5 frt.

SZEDER-INDÁK

ELBESZÉLÉSEK.

Irta: Baksay Sándor.

Ara füzve 2 frt. Díszkötésben 2 frt 50 kr.

Tartalom: Jáhel. — Babett. — Három kereszt. I. A fehér kereszt. II. A fekete kereszt. III. Házaló kereszt. — Recipe.

Falusi történetek

Irta

Könyves Tóth Kálmán.

Ara a 2 kötetnek füzve 1 frt, vászonkötésben 1 frt 40 kr.

Tartalom: Nemzetes ur ördöge. Javasszony keresztleánya. — A keresztlevél. — A honvéd lánya. — Hitelné asszonyság és kedves férje. — Tökési bácsi és mostoha fia. — Ujmódi Zsófi. — Szegény teensasszony. — Karácsony angyala. — A pénz árnyéka. — Rebeka, a szegény zsidóleány. — Miért nemult el a vörös kakas. — Söprűnyél a házasságrontó. — Az elillant hónap, vagy hová lett a februárius. — Csak néhány hajszál. — A vasuti ör. — A szél hozta, a víz vitte.

Magyar közmondások gyűjteménye.

Különös tekintettel az élet bölcseségre és a nevelésre.

Több mint 6000 közmondás.

Rendszerbe foglalta

Almásy János.

Ara a 2 kötetnek füzve 1 frt, vászonkötésben 1 frt 40 kr.

A «Franklin-Társulat» kiadásában Budapesten megjelent és minden könyvkereskedésben kapható:

VERNE GYULA.

CASCABEL CÆSAR.

REGÉNY.

Francziából HUSZÁR IMRE.

84 képpel.

Ara füzve 2 frt 50 kr., vászonkötésben 3 frt.

ÉVA LEÁNYAI.

HÉT TÖRTÉNET.

Irta

VADNAI KÁROLY.

KIADJA A KISFALUDY-TÁRSASÁG.

Ara füzve 1 frt 20 kr. — Díszkötésben 1 frt 60 kr.

Tartalom: Bevezetés. — Az őrangyal. — Lili comtesse. — Az asztalfiók nagy titka. — A szörnyeteg. — A játékszer. — A kain-jegyek. — A «paradicsom»-ban.

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve!!

Sternberg Armin és Testvére

Ugyszintén harmonikáról szóló külön árjegyzék

Hangszer - Ipar - Telep

Saját készítményű mindennemű vonó-, verő-, fa- és rézfúvó-hangszerek s azok kellékei és hozzávalóinak nagyválasztéku raktára
Mindennemű hangszerek avítása pontosan eszközöltetik!!

Budapest, Kerepesi út 36.

SCHWARZ GYULA

HIRDETÉS-FELVÉTELI IRODÁJA,

Váci-utca 10. **BUDAPEST**, Váci-utca 10.

*Minden bel- és külföldi hirlap számára szigorúan az árszabály-
szerinti árak mellett vesz fel hirdetéseket. A „Bolond Istók“ és az
„Urambátyám“ kizárólagos hirdetés-felvételi irodája itt létezik.
Fogalmazás és a hirdetések csoportosítása a leghatásosabb alakban
történik. Fölvilágosítások a bármely esetben legalkalmasabb lapok-
ról, valamint költségjegyzékek a legkészségesebben adatnak.*

ANGLO-NYOMDA

Gránátos-utca 20. **BUDAPEST**, Gránátos-utca 20.

A Károly-kaszárnyával szemben.

Ajánlja légszeszerőre berendezett, s a jelenkor kívánalmainak minden tekintetben teljesen megfelelő legújabb és legdivatosabb betűkkel ellátott könyvnyomdáját, hol minden néven nevezendő nyomtatványok, u. m.: folyóiratok, önálló művek, üzleti kimutatások, árjegyzékek, falragaszok stb. a legkisebbtől a legnagyobbig pontosan és jutányosan készíttetnek.

Anglo-nyomda papirraktára Budapest, Kerepesi-ut 16. sz.